

סמל שאולי יותם

5154951

בן מגדה ואוריאל

נולד ב- כ"ד אב תשל"ה 1.8.1975

התגייס לצה"ל ב- 11.1.1994

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- י"ח אדר א' תשנ"ה 17.2.1995

בהתפוצצות מימיה ממולכדת בלבנון.

שאולי, יותם (כומבון)

בן מגדה ואוריאל. נולד ביום כ"ד באב תשל"ה (1.8.1975) בראשון לציון. השני בין שלושת ילדי משפחת שאולי, אח ליוחנן ולישראל. יותם החל את לימודיו בבית-הספר היסודי "רעות" בראשון לציון, המשיך בחטיבת הביניים בבית-הספר "מורדי הגטאות", וסיים בבית-הספר "יהנה ז'בוטינסקי" בבאר יעקב, במגמת מכונאות רכב. בין סיום התיכון לגיוסו לצה"ל נסע יותם לטיול ברומניה.

יותם התגייס לצה"ל בינואר 1994 ושירת בגדוד "ברק" בחטיבת גולני. הוא עבר טירונות ומסלול קרבי מלא. שבוע לפני נופלו התנדב יותם לפלוגה הרובאית של הגדוד.

יותם נפל בעת מילוי תפקידו בלבנון, ביום י"ח באדר א' תשנ"ה (17.2.1995). בן תשע עשרה היה בנופלו. הוא הועלה לדרגת סמל לאחר מותו. הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בראשון לציון. הותיר אחריו הורים ושני אחים.

הרמטכ"ל אמנון ליפקין שחק, כתב למשפחה: "יותם, זכרונו לברכה, נפל במהלך פעילות במסגרת המאבק על ביטחון ליישובי הצפון, עת נפגע מהתפוצצות זוג מוקשים באיזור מוצב עישייה, ברצועת הביטחון שבדרום לבנון. יותם שירת כלוחם בגדוד 'ברק' של חטיבת 'גולני' ותואר על ידי מפקדיו כלוחם טוב, ששאף להתקדם ולהיות לוחם בפלוגה הרובאית של החטיבה. היה חדור בשמחת חיים ואופטימיות, שהשרה על סביבתו, אהוד ומקובל על מפקדיו וחבריו כאחד. הועלה לדרגת סמל לאחר מותו. זכרו יהיה נצור בלבנו תמיד". הוסיף מפקד הגדוד: "יותם היווה משענת ואבן שואבת לכולנו, חבריו ומפקדיו. חיוכו השובה, אהבת החיים והאופטימיות הנצחית שבו, דבקו בכולנו, גם ברגעים הקשים. כל אלה לא עמדו לנו ביום נפילתו של יותם. הדממה שהשאיר אחריו קשה מנשוא. לוחמי ומפקדי היחידה מרכינים ראשם על אוכדן חבר ולוחם - יותם".

„ה' נתן,

וה' לקח —

יהי שם ה' מברך.”

(איוב, א' כ"א)

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים-חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אופקים – התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותרמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שיוקנה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד-האדמה ויושב-הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי־קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מכין רכבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיוו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, כמבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור־בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נוטי־הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחווה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

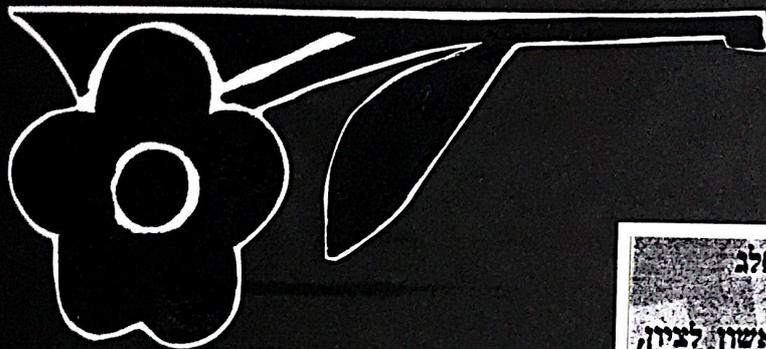
הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוננות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קיטבק" הפק"ל והתד"ל; שק־שינה מדים ודרגות, אפוד־מגן, שש־בש, קסדה ואינ־ספור חויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת־לילה, ממסע ממטוח, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון־הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד־מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות־מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות־קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור־קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפ־אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בווקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי־הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עורב" בפלוגת־הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור־מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר־המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכי"ם או קצינים, ומסדר־סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

חייל נהרג מפיצוץ

מימייה ממולכדת

סמל גולני יותם שאולי (19) מראשל"צ נגע במימייה, או הרים אותה מהרצפה, ונפגע בכל חלקי גופו. בביה"ח בצפת נפטר • רב"ט תומר איסק מחולון שהיה לידו נפצע קל • בסריקות שנערכו לאחר הפיצוץ התגלתה עוד מימייה ממולכדת, שלא הופעלה • צה"ל: זו לא שיטה חדשה, אבל דרושה עירנות מקסימלית

- מאת איתן גליקמן, יובל סלב
וכתבנו הצבאי -

רבים יותם שאולי, בן 19 מראשון לציון, נהרג וחייל נוסף נפצע קל מהתפוצצות מימייה ממולכדת שהונחה ע"י מחבלים בגיזרה המזרחית של איזור הביטחון בדרום לבנון.

כוח רגלי של חיילי גולני, שהיה ביום שישי בפעילות מבצעית שגרתית, נתקל סמוך לשעה 14:30 בחפץ ממולכד, ככל הנראה מימייה מפת. רב"ט יותם שאולי הרים את המימייה, או שנגע בה ונפצע אנושות. לבית החולים בצפת נפטר מפצעיו. לאחר מתו הועלה לדרגת סמל.

חייל שהיה לידו, רב"ט תומר איסק מחולון, נפגע קל מרסיסים בבית החולים סיפר: אני זוכר שנענו בשטח. אני הייתי שני מטר ליד יותם. הלכנו פרגלי, ופתאום היה בום חזק. טיפלו בי קצת בשטח, ואחרי-כך העבירו אותי לכאן. אני יודע, שהיה לי נס גדול שאני בכלל בחיים.

בסריקות שנערכו לאחר הפיצוץ התגלתה עוד מימייה ממולכדת, שלא הופעלה. בעבר נמצאו באיזור זה מימיות וחפצים אחרים ממולכדים. בפעמים הקודמות הבחינו החיילים מבעוד מועד בחפץ החשוד ולא נגעו בו. מהתחקיר הראשוני, עולה כי בתודריך שהיה לפני היציאה לשטח הוזרז מפקד המחלקה את הפוץ מפני חפצים חשודים. כמה דקות לפני ההתפוצצות, תוך כדי הליכה, הוזהר המפקד שוב את החיילים לכל יגעו בחפץ חשוד.

גורמי צבא בכירים אמרו אמש, כי שיטת הפעולה של המחבלים איננה חדשה, וכי היו התראות על שימוש אפשרי במטענים ממולכדים. המקורות אמרו, כי ניתן למלכד כמעט כל דבר - מימייה, מחסנית, או גופה - וכי במהלך מלחמת לבנון היה שימוש נרחב בשיטה זו. השיטה אינה מתחכמת, אלא קצין בכיר, מרוכז בדרך כלל בחפץ תמים שמושר את תשומת ליבו של החייל, ולכן דרושה עירנות מקסימלית. החיובאללה משנה מפעם לפעם את שיטותיו.

בסוף השבוע היו חילופי אש בין צה"ל וצה"ל לבין המחבלים. במהלכם נחבל בנטנו סמל יקיר ניידיק (20) קלריית ביאליק (ראה בתמונה).

מקורות לבנונים מסרו, כי בחפגוה של צה"ל נפצעו שני אזרחים, פעוטת בת 3 וגבר זקן.

בדרום לבנון נמשכת היריבות - מתיחת מבצעית גבוהה, כפי שהגדירו זאת קצינים בכירים. המחבלים ממשיכים במאמציהם להגביר את פעילותם, אמר אחד הקצינים. זוהי מלחמה יומיומית.

בביקור האחרון בבית אמר.

"לבנון זה לא דבר מצחיק"

יותם, חייל גולני, מצא את מותו בפעם הראשונה שיצא לפעילות בלבנון

ההרוג יותם שאולי

מאת איציק סבן

יותם שאולי, בחור מצעק הרוח כותמים, הנגיף לצה"ל לפני כשנת כשבע שנים שנים פיים את המסלול בחטיבת טלני. ביתו רביעי האחרון בגינת הביטחון לחישה. "קבשי אבי מרגיש כבר חייל אמיתי, אמר לבני משפחתו. "קבשי השירות בני בא זה לא צוחק לבסוף זה כבר דבר לא מצחיק יותר. שלישה הוא מדי. ביתו המישי שב יותם לבסיס בצפון, ובר

תמיד שאף להיות לוחם ולכן רצה מאוד לש רת בגולני, סיפר. "יותם אהב לעשות טוב לכולם, אף פעם לא היה משעמם כשהיה מגיע הביתה. היה לרצונם חביב. הוא אהב לגלוש, לעשות מסיבות ולרקוד. ריבר על העולם הגדול. הלם על סידל ארוך בתום השירות. כמו כל חייל משתחרר, סיפר בני המשפחה. שאולי, חי את כל 19 שנותיו בראשון לציון, למד בבית ספר יסודי "דעות" ולאחר מכן בבית הספר "זוהרה ומוסינסקי". השאיר בשנתו שני חברים, אורי, נגר במקצועו ומגרה, עקרה בית, ושני אחים. הלחיתו תיעוד היחס ב-2:4 בחלקה הצבאית בבית העלמין ברא שון לציון. מסע הלוויה יצא ב-2:30 מבית המשפחה ברח פופל בעיר.

הם שיש בסכינות השעה 11 לפני התחייים סילמן לרימו, לפני שיצא לפעילות הכבד עית הראשונה שלו בדרום לבנון. הוא אמר שהא מרגיש כסוד. אחרי כמה שעות נפצע סמל שאולי אנושות בהתפוצצות מימיית הנפץ. שבע שעות נאבק על חייו בבית הד לים בצפת, ובשתי דקות לפני שהוריו הגי ע, נפטר על שולחן הגיותוחים. "הוא הגיע אלינו מכלל-צה"ל כאמצע הסיורנות. מודעל אמיתי. בכל אימון את המרגמה הוא מותב, ועל המקוצר כל הזמן חושב כמתים, סיים מסלול כמו ענק והבי קיצר נשאר אצל המש"ק, כך כתבו עליו חבריו כשפר המחזור של הגרוד. שאולי, מספרים בני משפחתו, אהב את הצבא. "הוא היה פייסר. הצבא היה הכל בשבילו. הוא

אביו של יותם היה איתו בשעותיו האחרונות בבית-החולים: „הייתי מובן לקבל אותו חצי, גמוש חצי, כל מה שהיה נשאר ממנו, אבל נאלצתי להתקשר לאשתי ולהגיד שהיא לא רחוקה ממצב”

ולא בגלל שאמרתי ומיד בד על בנימי.
 ביום חמישי שצבר פייס יותם את הטרומבוס
 בגולני והוא למשפחה בגמולת סיסת הלחם
 שקבל. חריו הגאים קנו לו מחנה - אוש חרש.
 הוא לא הצמיח לידידות בגני. לאחר חסידנות
 יצא לשוקי ופשוט וביקש רבשי אלה ללמדת. רק
 24 שנתו הוא היה על גוש, אבל קודמו הוא
 בשדה.

רצה לשרת במג"ב

לפני שיצא מחב"ת אמר לי: צה"ת את יודעת
 וזה, תראי איזה פייטר אני. עד עכשיו הכל הזה
 משחק לרבים. בלבנון זו המלחמה האמיתית. עם
 יש אקשן, סיפרה ורדתו, יותם היה מודע של
 הצבא. לפני הגיוס חלם לשרת במשבר הגבול.
 בצבא אמרו לו: או גולני או כלא, יותם בחר
 בגולני. עכשיו הוא חוזר בתוך ארון ושיח חתום.
 עד מתי יחזור בנינו בתוך ארצנו?
 הלווייתו של סמל יותם שאולי תחייב גיש
 כ14:45 בחלקה הצבאית בבית העלמין במשקן
 לציון. מסע הלווייה ייצא מבית המשפחה
 ברעב פופל מרדכי 14 בעיד בשעה 14:30.

מאת רחל סופר, כתבת. ידיעות אחרונות
 „אלחצים ישן אתמול פשוטם עלה על
 המוקשי, אמרה אמש וילדה, וחרתו של
 סמל יותם שאולי (18), שנקרע בלבנון.
 בבית המסופח בראשון לציון ישבו בני-
 משפחה וחבריו של יותם בוקים, לא מעלים את
 הבשורה המרה. ליותם שני אחים: יענן בן 21,
 המשרת במכונאי פשוטים בחילהאוויה,
 וישראל (15) תלמיד בבית-ספר תיכון בציר.
 והזרים השכילים, מגיחה וארי, הסתגרו בתורם.
 הם לא מסוגלים לדביר, אמרה ורדתו.

קיבל מכונית במחון

האם היה עם בנו כבית החולים בצפת. יותם
 הגיע לשם במסוק, כשהוא סובל מפציעות בכל
 חלקי גופו והכנס מידי לחדר הניתוח. לאחר
 ארבע שעות של ניתוחים, ב20:30, נפטר.
 „הייתי עם במתח, אמר האב בבית החולים
 לערוץ 2, ומשם בישירתי לאשתי שהוא לא
 החזיק מעמד. הייתי מוכן לקבל אותו חצי, גמוש
 חצי, כל מה שהיה נשאר ממנו. אני חושב
 שאפשר היה עוד לחיות טוב. יותם היה בן טוב,

**”יותם דרך על המימיה
 הממולכדת והיא
 התפוצצה”**

כוח גולני היה ביום שישי בסיוור שגרתי ברצועת הביטחון, כשאחד החיילים, סמל יותם שאולי, דרך על מימיה ממולכדת ■ שאולי נפצע אנושות ואחרי 5 שעות בחדר הניתוחים מת מפצעיו ■ חייל נוסף נפצע

מאת יהודה גורן ויוסי לוי
 מלחמת ההתשה בלבנון נמשכה, ובסוף השבוע
 גברת שוב פוחד של רבים. חייל גולני, סמל יותם
 שאולי בן 18 מראשון לציון, נהרג שלשום באזור
 הפיתוח בדרום לבנון, במהלך מבצע סביבה
 שסמלו מחפלים, חייל נוסף נפצע קל.
 כוח הסיוור של גולני נע בסעות אחר הצהריים וגלית,
 בפעילות מבצעית סגורת באזור פיישיה שבגדה
 המערבית זו הוזנה הפעילות המבצעית הראשונה של החי-
 ילים בדרום לבנון, אחרי שסיימו את מטלול ההכשרה
 שלהם בחסיכה.
 נראה כי סמל שאולי דרך על חומץ המפולח או
 ניסו לודים אותו מהרצפת. מהפידוף הוא נפצע קשה
 מאוד בגולני ומאבדים פנימיות. חייל תנוד אישט מתי-
 לון, שואר סמוך ליותם, נפצע מרסיסים נגשי ונעשים
 סכן בראשו.
 סמל שאולי הוטס במצב חמור מאוד במטוס קרב
 לבית החולים בצפת, לאחר שקיבל טיפול ראשוני מייצב
 מחובטים נשחח.
 כרוך כלל מוסים חיילים פצועים מאזור הביטחון
 לבית החולים רמב"ם בחיפה, אולם פציעתו של שאולי
 היה כה קריטית שהוחלט שכל רשת חשובה ויש להעבירו

לצפת, והקובה יותר למקום זהיר.
 שאולי הכנס הישר ליחד ונעשה סגן מנהל בית
 החולים ר"ד קלין שפידא, אשר כי הוצת נערך במחוזות
 לטייל. במשך קרוב לחמש שעות, החשעה 4 חצי עד
 9 ורבע בלילה, נלחמו החשאים כחוד יציאות על חיי,

**‘במושב קרוב ל-5 שעות
 בלחמנו על חייו בחדר
 הניתוחים, אבל כל המאמצים
 שלנו עלו בתוהו’**

אבל כל המאמצים שלנו עלו בתוהו על פניו והוא
 שה/ אבר.
 אחיו של שאולי הגיע לבית החולים עם קשר אחי-
 שלנו מה מפציע.
 קצין כליד בשיקור הצפון אמר אתמול, בעקבות זרוע
 רית, כי פעילות מחבלי וחדשאללה נמשכת וחימשך כל
 עוד לא ישתולל השב המריני בין ישראל לטוריה.

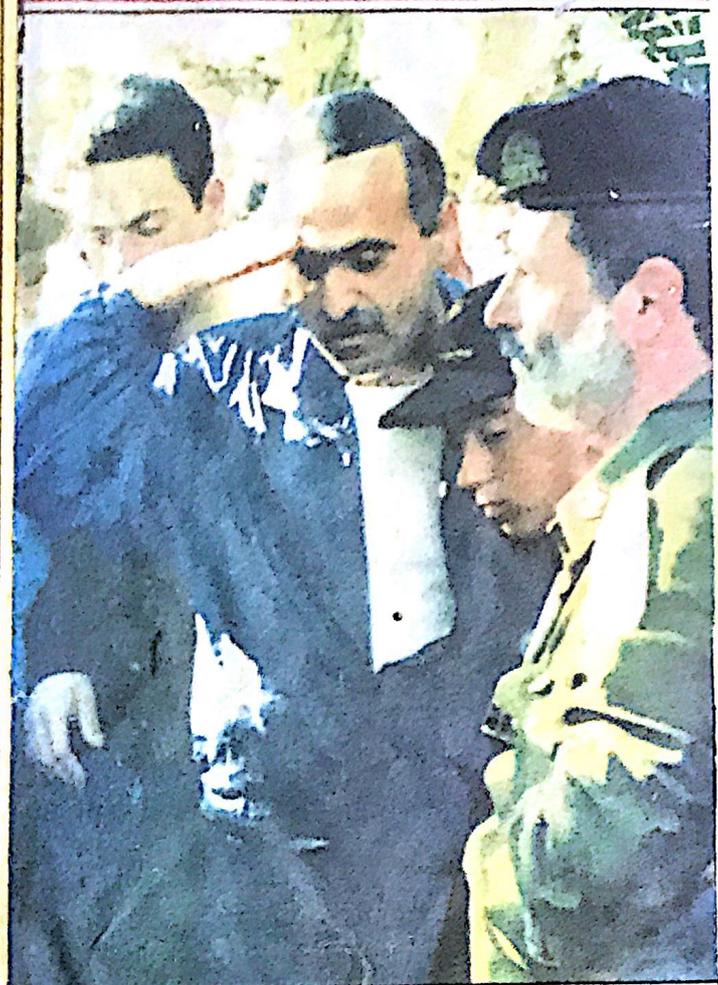

אביו של סמל יותם שאולי ז"ל:

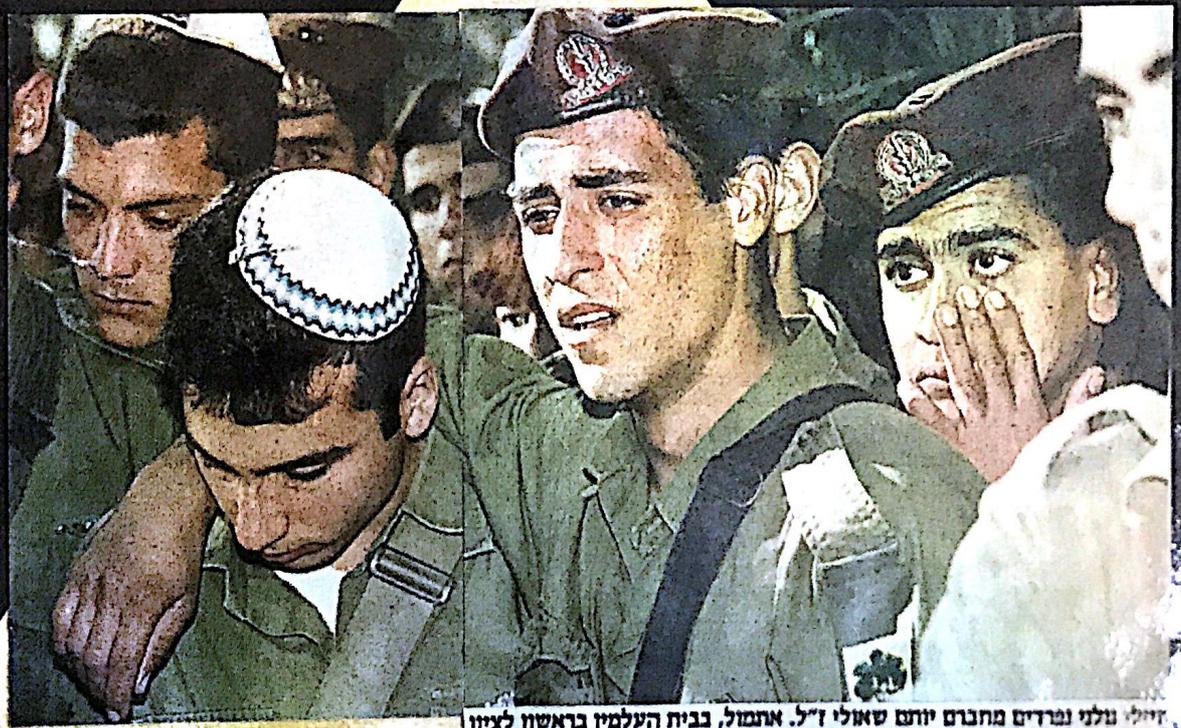
"קיבלת ים של אהבה, ועכשיו ים של דמעות"

"אני לא הכנתי דה, ומה שאני מתכוון להגיד בא מן הלבי, ספר אתמול אורי, אביו של סמל יותם שאולי ז"ל, לבנו, שנהרג ביום שישי בסיצרון מימיה ממלכרת בדרום לבנון. "יותם הלך והשאיר לנו חלל שיהיה מאוד קשה לגשר עליו. היום הצטרפנו למשפחת השכול, ואולי עכשיו אני יכול להרשות לעצמי לומר, שאני בטוח בכך שצה"ל עושה את המקסימום. ולך יותם, קיבלת ים של אהבה, ואנחנו צריכים לתת לך ים של דמעות", אמר האב, ופרץ בככי, ואיתו קהל האלפים. סמל יותם שאולי ז"ל, ניטמן אתמול בחלקה הצבאי אית בבית העלמין בראשון לציון. שאולי, שהתגייס לגולני לפני כשנה, נהרג בעת פעילות שיגרתית, כיד מן הראשון בדרום לבנון. אחיו, יוחנן וישראל, שניצבו על הקבר, נפרדו ממנו רק ארבעה ימים קודם לכן. אתמול ליוו כמבטם את הארון העטוף בדגל הלאום. "לפני פחות משבוע סיימת את מסלול הלווה", ספר מפקד הגדוד, סא"ל י. "התעקשת להגיע לפלוגה הרובי אית, חוד החנית של הגדוד. יום אחד עשית כפלוגה, עד הפיצוץ שהזעיק את כולנו. ולמרות שגם הפעם לא מש החיוך משפתך, לא צלחו כל ניסיונותינו הנואשים, ואתה הלכת מאיתנו שותק".

איציק סבן

אביו של סמל יותם שאולי ז"ל, שנהרג ביום שישי בלבנון, מצדיע על קבר בנו, אתמול בבית העלמין בראשון לציון. ים של אהבה נתת. יותם. קונן האב אורי. ואנחנו צריכים להשיב לך ים של דמעות. (תצלום: ארון אגמון)

ז"ל. נלמי נמרדים מחברים יותם שאולי ז"ל. אתמול, בבית העלמין בראשון לציון

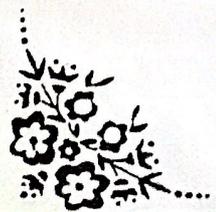
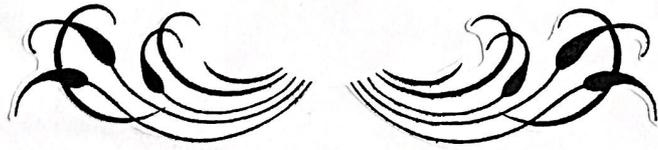
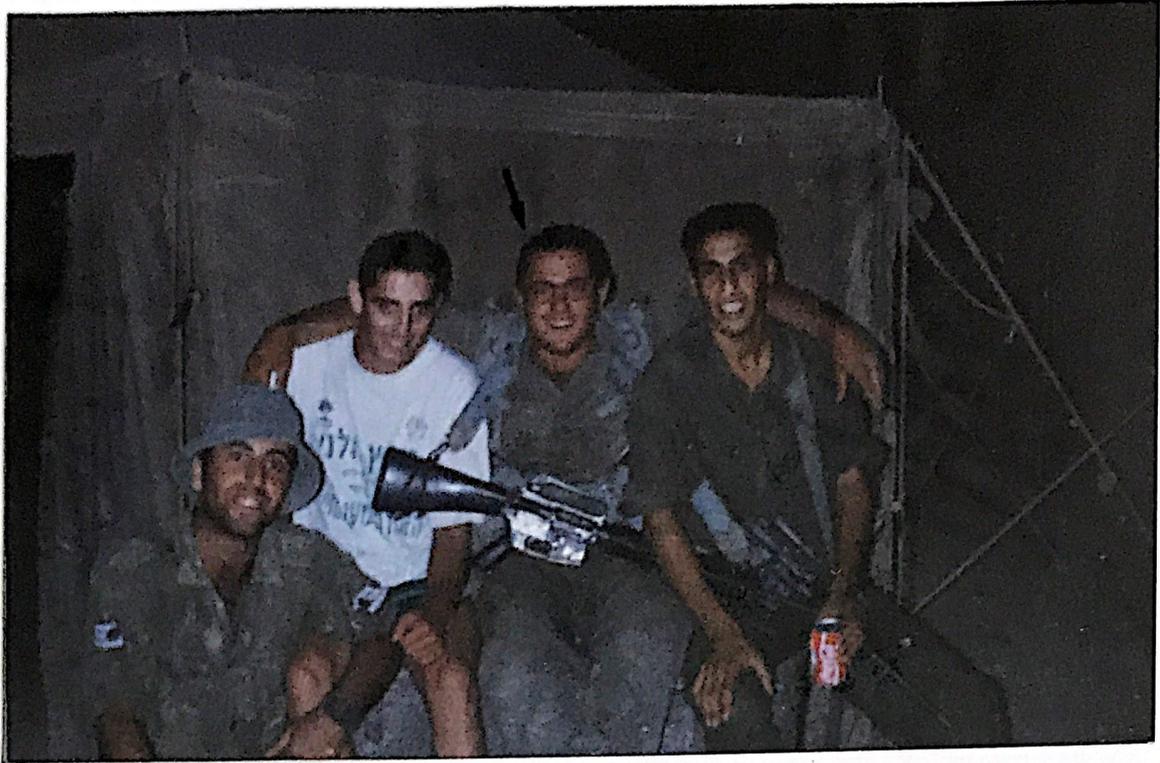
אלה שקמו מול אש
אלה שרצו בראש
כל שהיו ואינם -
עוד ישנם.

הם ישנם בליבם של כולם
הם ישנם ויהיו לעולם
בחיוך הנפלא
בצרורות המקלע
בשתיקה ובבכי החם.

שום זיכרון לא יסלח
שום שיכחה לא תמחוק
שום אהבה לא תגליד עם הזמן.

אלה שכאן לא ידעו שוב
אם לשתוק או לצעוק,
רק השתיקות צועקות מעצמן
הם ישנם בליבם של כולם
הם ישנם ויהיו לעולם
בחיוך הנפלא,
בצרורות המקלע
בשתיקה ובבכי החם.

לזכרו...

אחי

אם אני אנסה לחשוב על הדברים שעברנו ביחד אני אצטרך שנה, ושתיים מלאות חוויות מרגשות של שני חברים אמיתיים. זוכר אותך לידי בכל מקום שעברנו הייתה לידי, תמיד שמרת לי מקום בלב ואני אשמור לך לעד פינה כואבת וחמה של זכרונות. עדיין קשה לי לדבר עליך בלשון עבר כי אני חש עדיין שאתה לידי אפילו שכבר לא...

בן זוג שלי למסעות, לאוטובוסים חזרה הביתה, מתחילים מכות בצחוק, ישן לידי בחדר וכמובן שאסור לנו לעלות ביחד לבטשיות כדי שלא יהיה יותר מידי בלאגן... חבר, בן-אדם, אחי לנשק בטווסים בלבנון, הבן אדם שהכי דאג לי בכל מקום

שאולי, אני בחיים לא אשכח אותך חבר

שחר

לבונבון של פלוגה א'

כשהגעת ל- 902 אמרתי לך שלא תחזיק אפילו שבוע מעמד ואיך אתה עובר מכלל צה"ל ל"חרא" הזה שנקרא גולני. אחרי שבוע שבו הספקת לעשות הרבה באתי ואמרתי לך שאני מחזיק ממך. סחבת את האלונקה 10 ק"מ שלמים עליך. את זה מאוד קשה לי לשכוח כמו עוד הרבה דברים אחרים, כמו הצחוק שלך שתמיד יצטיייר למולי. קשה לזכור ממך דברים רעים ואני לא אומר את זה בשביל הכס"תח.

בונבון

אני אוהב אותך

ותמיד אזכור אותך צוחק

מאחיד

שילר.

יונים

15/2/96

כי אבקת / יונים

אבקת פול / קיר

אמין וטעמים

ואלם

בא בקי

מיק וקלים

ולב לבים

בצבים מילק

בכימה

אבקת

והטעמים!

אלה צמח

כי אבקת / יונים

יונים דבק חצרה

ואלם ללא נאבק

אבק אפר בבית הילם

אמין

נאול

חיים

ולב אלצרים

והטעמים

ואססים את הקאלק

אבק רוב הצמחיות

הטעמים!

אשר לא טעמים
אבקת אפר בבית הילם

בבקרים

במלאת 30 יום לנפילתו - מירב ומוטי חנו

יותם

בימים אלה לומדים בגן חילדים,
על בוא האביב ופריחת הפרחים.
ובאביב יש שלל פרחים צבעוניים ויפים.
פרחים צהובים, אדומים וסגולים.

אולם באביב הזה יחסר לנו פרח אחד,
פרח שנקטף עוד בטרם פרח.
והפרח הזה היה יפה וחייכן
הפרח שכולנו אהבנו כל-כך.

לפני 30 יום כשנפגשנו כאן,
אמרו המפקד, המורה והגננת מהגן,
שדבר אחד ומיוחד היה ליותם,
חיוך רחב ואוהב שאין לאף אחד.

והחיוך הזה מביט אלינו מכל תמונה,
חיוך שמיוס היוולדו לא השתנה,
ובכל שלב בדרכו הקצרה
גם כשהיה קשה אמר, לא נורא.

כשהמסע היה ארוך, קשה ומייגע
העלה חיוך, שאותנו פשוט שיגע.
ואף אחד לא יכל עוד לעמוד
בפני קסם הבחור, שמבקש להתקדם עוד ועוד.

יותם הוא בחור מאושר ואוהב,
שבזרועותיו החזקות אימץ כל אחד אל חלב.
ובצחוק רועם ופנים קורנות
היה משגע את כל המורים, המפקדים והבנות.

ותמיד מסביבו נאספו חברים וחברות
כי ידעו שאיתו לא יהיו שעות משעממות.

ואנו פה נאספים דוממים וכואבים,
חורים, אחים, קרובים ורחוקים.
האדמה רטובה מדמעות ולא מגשמים
אולם הפרח שלנו לא ישוב לפרוח לעולמים.

11/1/96

במלאות שנה לנמילתו של יותם

הנה אנו שוב עולים לקברך, שנה עברה ולנו זה נראה כנצח, הרגשות, הגעגועים ואי אפשר לאמר לך את המילים, רק בוכים וכואבים. אנו הגענו אליך לבקר אותך במשך השנה, כל יום אדם אחר אשר אהב אותך, רואים מולנו את המצבה ושמך חרוט עליה, מתקשים להאמין ולא מבינים על מה בעצם אנו בוכים, האם זו האמת? עדיון שואלים.

כל דבר שעושים, כל מלה שאומרים מזכיר אותך ונעשה סביבך רוצים שתהיה שותף בכל, שתחווה את המעט שנעשה, מה שלא הספקת לעשות בזמנך, הכל הוקדש לך.

עם זאת עברנו דברים קשים וכואבים בחלק מן הימים, סבתך עלתה אליך למרומים בבא ליזה ז"ל אשה שאהבה אותך וכנראה כבר רצתה מאוד לראותך, אולי אנו כאן למטה, אכן כואבים ורוצים את שניכם איתנו לעולמים ואתם יושבים יחד ונהנים ורוצים שגם אנו נעשה כמותכם אך זה קשה, הפרידה ללא הרצון, בזמן בכלל לא נכון.

הכל קורה כל כך מהר, הכל משתנה, החיים אחרים, פתאום מרגישים שאין טעם מבפנים, שכל מה שעושים לא שווה את החיים ורק רוצים לבכות, לפרוק את הכאבים לכמה רגעים, יותמי!! היות לי חבר ואח. סיפרנו האחד לשני דברים שאולי אף אחד אחר לא יודע, סודות כמוסים שרק לחברים טובים מגלים.

וכן, הם יישארו בסוד כמוס לנצח נצחים טמונים עמוק בארמה יחד עם הנשמה הטהורה שלך. ואני דבר אחד אזכור, החיוך שקרן מעיניך ומשפתך הקטנות, שחשפו את שיניך היפות. והחיבוק הכי חזק ואוהב כדי להרגיש את כל החום והאהבה ולהעניק את אותו החום בחזרה, אהבת את זה וגם אני, אני מקווה ששם למעלה בין שמיים אפורים כחולים טוב לך.

אוהבים אותך לעולמים
המשפחה והחברים

זה כואב!

זה כואב ליותר עם

יוצאים שזו תמיד

זה כואב ליותר כאן

ואתם כל כך רחוק מכאן

זה כואב בלילות סתם ככה נק'ט'ים

זה כואב בשידורים שהבנתי לא אתכם

זה כואב להיות בלתי נראה

זה כואב מאוד בלילות כן מחשבים

לראות שני שם סג'ט'ים

זה כואב אצלי

שהתקשרת זה חלוקים

ואי אפשר שפוק את הכדורים

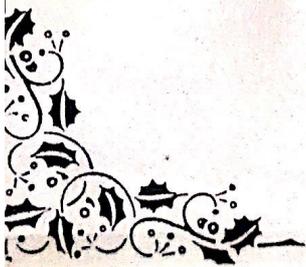
אזכור: אה מנה האכה

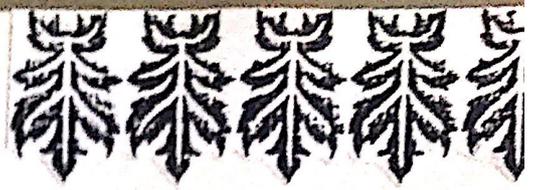
ואשטח שנותה הלורה

חיתק אני מוהנים

לקט שירים

כתבה: שלי חבה

יִתְקַן

|||

אין יוגנט שפּט טאג

כל פּיכונות שפּט

עס אונזיק יאר, ,

שאונט זענען זעקס

אין אה אונז

כי אה פּונו פּענע

הכל זענען זעקס

לקט שירים שנכתבו על-ידי
 תלמידי שכבה ט'
 בחט"ב ע"ש מיכה רייסר -
 ראשון לציון

דמעות של מלאכים
דמעות שקטות דמעות יפות ועצובות
זולגות באופק דמעות
ומחפשות . . .

מה הן מבקשות?

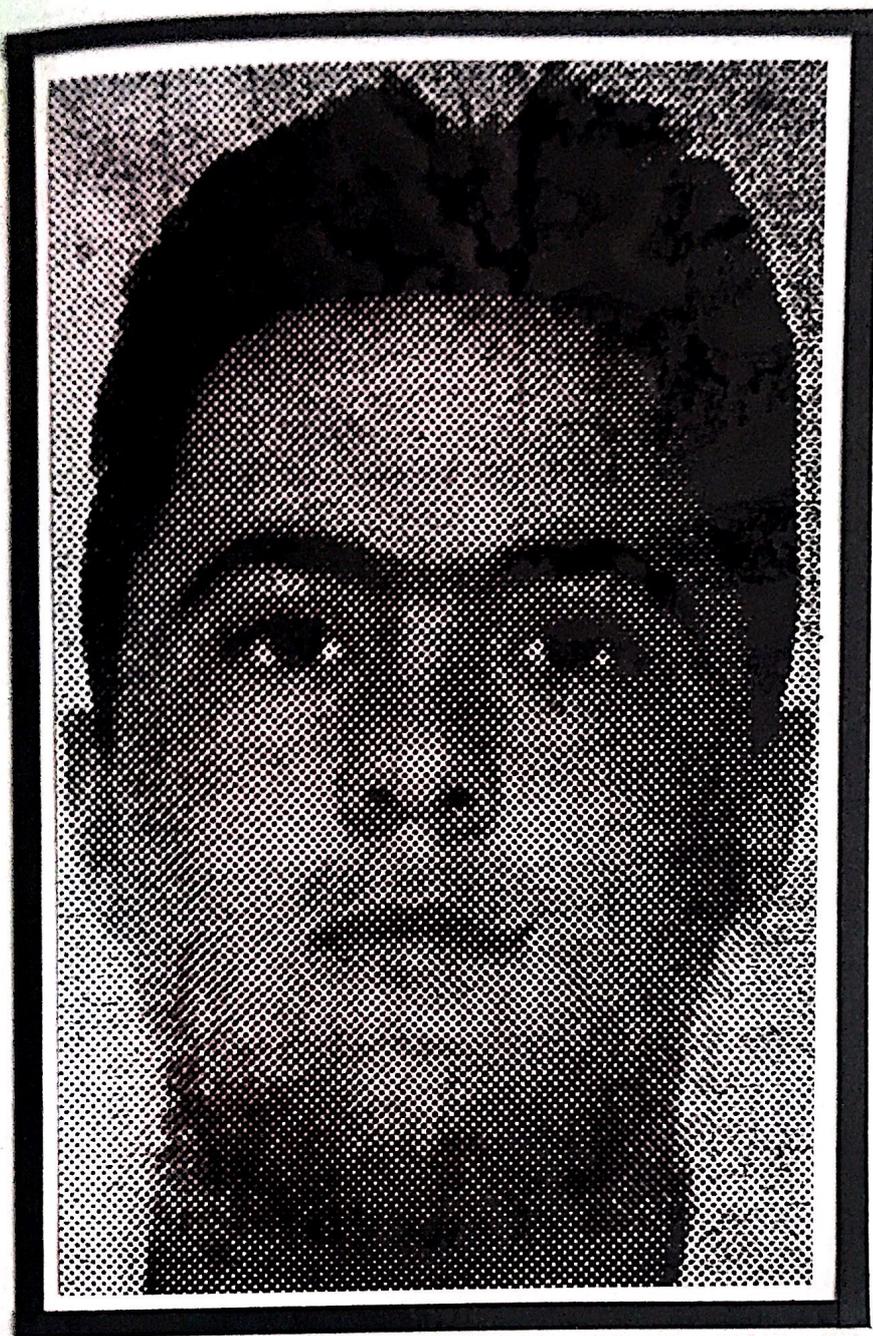
כי שהמלאכים בוכים
בעולם אחר
אז בעולם הזה
עצוב לנו יותר

דמעות של מלאכים
מדוע הם בוכים המלאכים?
אולי בגלל
שזה לא קל
להיות מלאך
בעולם עצוב כל כך

כי שהמלאכים בוכים
בעולם אחר
אז בעולם הזה
עצוב לנו יותר

וגם אנחנו כאן
רוצים לבכות יחד איתם
מה לעשות?
רוצים לבכות
והדמעות אינן יורדות
הדמעות אינן זולגות

כי שהמלאכים בוכים
בעולם אחר
אז בעולם הזה
עצוב לנו יותר

יֹתֵם שְׂאוּלֵי ז"ל

בן 19 היה, כולו מלא שמחה,
חיוך מסה ועד להודעה חדשה,
הוא אהב את החיים ואת החברים
הוא רצה כבר לעלות על מדים
יום אחד לצבא הלך,
עם מדים מגוהצים וכומתה חומה
כן, בגולני הוא היה.
הוא יצא לאימון שיגרתו
אך מי האמין שכך יקרה
ויותר על מוקש ועלה
ברגע אחד נגזלו החיים, נגזלה השמחה
נגזל הנער שרק פרח, פרח שעדיין לא נפתח,
פרח שכבר נקטף!

שלי חבה

2.5.95

